

BÁRDOS PÁL

ÉGIGÉRŐ
NYÁRI ESŐ

Kisregény

Ezt a nyarat nagyon várta. Még sose kívánta ilyen türelmetlenül a szünidőt, pedig érezte, amire ennyire készül, az félig se váltja be az ígérését. Mégis kergette volna az időt a vizsgaidőszak alatt. A jeleseknek se örült; a nyár, biztatta egyre magát, majd a nyáron. Pedig maga se tudta, miért lenne ez a nyár más, mint a többi. Most, hogy végre a stégen hasalt, elégedetten nyugtázta: mégis van különbség. Azelőtt úszott egész nap, meg focizott a homokon, falta a virslit, bevágott egy pofa sört és kezdte előlről. Most itt hever a stégen, izzad, töri a fa, állítólag napozik, hogy lesüljön. Máskor eszébe se jutott a bőrszíne, mégis feketedett. A vízen jobban is fog a nap. De hát hiába, ez olyan női dolog, szépen barnulni csak a stégen lehet, ha az ember bűzlik az olajtól. Kinyitotta fél szemét, és odalesett Marira, a lány aludni látszott. Állán izzadságcsepp csillogott, odanyúlt és ujjával letörölte.

— Na — mondta a lány.

— Alszol?

Ráhajolt, és közlől nézett az arcába.

— Ne takard el a napot — mondta a lány.

Nevetve feküdt vissza a stégre. — Szeplős vagy.

— Csak egy kicsit — suttogta a lány. Alig mozgott a szája.

— Az vagy. Szeplős.

Szaladt velük a busz. Az idegenvezető, kövérkés lengyel egyetemista, arról beszélt, hogy a Chopin-szobrot is ellopták a németek. Kellott a bronz. Aztán most ismét ott áll a parkban. Lehuppant Mari mellé az üres ülésre. A lány bámulta a fákat, s ő meglátta a pici szeplőt a nyak bőrén, a felkontyolt haj alatt.

— Szép ez a Varsó. Nagyon szép.

— Szép, csak szomorú. Mindig a háborúra emlékeztet. Itt jöttem rá, milyen lehetett a háború.

— Arra nem lehet rájönni. Azt csak átélni lehet. Vagy belehalni.

Kérdezte volna, emlékszik-e a megismerkedésükre ott a varsói buszban, de bágyasztotta a nap. Inkább feküdt tovább szóltanul. A vízben kiabáltak, labda puffant, két motorcsónak kergetőzött.

Chopin a vihartól tépett fa alatt, nagy park közepén, ahol halastó is van hattyúval, meg szabadtéri színpad mesterséges romokkal. Romantika. Minek Varsóban a mesterséges rom? Nem elég az igazi? Mennyivel igazabb a vakoatlan házak meztelen téglafala... Meleg van. Ez már a nyár... Most lenne jó a Balti-tengeren. Már az állomáson furcsa volt... Mintha só lenne a levegőben. Képzeldsz, mondták, ez Gdansk, de hol itt a tenger? A kollégium előtt villamossín és fasor. Esti sötét, s valami tompa bűgás. A tenger? Képzeldsz, mondták, a tenger még messze van. Hajnalban ébredt. Csípős reggeli szél. A portán álmos öregúr. Gye jivjajetszá morje? — kérdezte, mert lengyelül

nem tudott. A portás csak hüvelykujjával bökött a háta mögé. Átment a vil-
lamossinen, aztán a fasoron. Kis liget, sűrű bokrok, semmi kilátás. Türelmet-
lenül hajtogatta széjjel az ágat, homok a lába alatt. Hirtelen nyílt ki a táj.
Sárga homok, s alatta szívlüktető morajjal a tenger . . . A tenger. Futott a süp-
pedő buckán a vízig, csapott a hullám, ijedten hőkölt előle. Le a cipőt, a zok-
nit, belegázolt. Jéghideg. Csontig fáj a hideg. Jött a hullám, végigvert a nad-
rág szárán, kihátrált. Aztán megint bele, lehajolt, markolt a vízből, s belekös-
tölt, borzasztó keserű. A hideg homok ivott, lüktetett, élt a talpa alatt. Ez hát
a tenger. Csípős szag a levegőben, semmi sincs víz és ég között, s balra, az ég
alatt, hófehér hajó lebeg a széltől hajszott habok fehér tajtékja között.

— Mit csinálsz? — kérdezte Mari.

— Gondolkodom.

— Ezt nem értem benned.

— Mit nem értesz?

— Miről tudsz folyton gondolkodni?

— Hát te mit csinálsz?

— Fekszem. Napozok.

— De mire gondolsz?

— Semmire. Miért kellene gondolni valamire.

— Mégiscsak jár valamin az eszed.

— Semmin. Becsszóra.

— Olyan nincs. Az lehetetlen.

— Mára eleget dumáltunk. — A lány hasra fordult. — Bekenheded a há-
tam, aztán akár hallgathatsz is . . .

— A tengerre gondoltam. — Kente buzgón Mari izmos vállát. — A meg-
ismerkedésünkre.

— A tenger végtelen nagy — jelentette ki a lány megfellebbezhetetlenül,
aztán elhallgatott. A fiú röstellte megkérdezni, mit akart ezzel mondani. In-
kább ő is napozott tovább.

Felhősödött. Előbb csak percekre. Később egyre nőtt az árnyék. Szél is
kerekedett. A nagy fák meghajoltak. Mari érezte, felhevült teste borzong. Ez az
én formám. Ha lejövök, biztos beborul. Más már egészen fekete. Nekem még
ez se sikerül. — Fázom — mondta, és felült. Vakította a fény, pislogott, úgy
lesett a felhők felé. — Vihar lesz.

— Szép a lábod — nézte a fiú.

— Túrhető. Csak túl izmos. Tudod, a táncban nagyon megizmosodik az
ember.

Szélroham, aztán valahol lecsapott az első villám. Tompa dörrenés, az el-
feketedett vízen rémülten köröztek a sirályok.

— Szaladjunk.

*

Árnyékuk a presszó falára vetődött. Kint zuhogott a zápor, csíkokat hú-
zott a széles üvegtáblán.

— Ez nem áll el . . . Oda a napom.

— Annyi baj legyen. — A fiú megkavarta a kávé, belehelte a kesernyés
gőzt a pohár fölé. — Az a fontos, hogy együtt vagyunk. Ne légy már szo-
morú.

A lány kibámult az utcára, ahol fejére húzott kabáttal rohant egy férfi
a villamos után. — Sose vagyok szomorú.

— Talán vidám vagy?

— Vidám se vagyok soha. Én semmilyen se vagyok.

— Bánt valami?

— Szellemes kérdéseid vannak. Itt ülni strand helyett. Halálosan unom az egészet.

— Mégis bánt valami. Látom rajtad. Ideges vagy.

— Ne láss rajtam semmit. Ezerszer megmondtam, te mindent túlkomplikálsz. Ha jó az idő, örülök. Most esik, és dühös vagyok. Ennyi az egész.

— Innál valamit?

— Nincs pénzed. Tudom, hogy nincs pénzed, minek pózolsz? Ne költsd rám az utolsó tízesedet.

A fiú kiitta a kávé. Tünedezett a reggeli jókedv, amivel várta, hogy együtt lehessenek. Talán tényleg az eső teszi, ez az ólmos, nehéz szürkeség. — Nagyon elegendem van.

— Miből van elegend?

— A pénztelenségből.

— Majd keresel . . .

— Mikor?

— Ha végeztél. Várd ki nyugodtan. Az orvosok hülyére keresik magukat.

— A nagymenők. De én nem leszek a pikszisben. Fene bánja. Csak már készen lennék.

A lány meg akarta bosszulni az elromlott napozást, gúnyosan összehúzta a száját. — Te sírsz? Pásztor elvtárs fiacskája zokog. Lefogadom, ha fizetés nélkül kimennél, nem merne a főszolgálo utánad szólani. Mit tudod te, mi az a nincs? Kevés a zsebpénz, szegény kádergyerek nyomorog. Vidd a zaciba a téli-kabátodat, drágám. Esetleg a nyloningedet, hátha adnak rá valamit. — Aztán a fiú arcába nézve gyorsan hozzátette. — Ne haragudj. Úgy látszik, mégis ideges vagyok egy kicsit.

— Szevasztok. Leülhettek?

Csita volt az. Fölösleges kérdés, mert választ se várva leült. — Remélem, nem zavarok? Mit isztok?

— Mi kávé ittunk. A víz még megvan . . .

Csitát nem lehet megsérteni. Kiitta mind a két pohár vizet.

— Kösz. Elég jó hideg . . . Odanézetek . . . Azt nevezem . . .

Fölhúzott szoknyával topogott át a sarki pocsolyán egy nő, combig látszott a lába.

— Haláli bige. Tudjátok, hány csoportja van a nőknek?

— Nem — mosolygott Mari, mert szerette Csita vicceit. Csita eredeti fiú. Nem olyan okos, mint Andris, ez tény, de eredeti fiú.

— Két csoportja van. Jó nő és rossz nő. De ez semmi. Az én fölfogásom szerint a rossz nő kula. A jó nő viszont bige. Namármost, a bigének van két alcsoportja. Van az oltári bige, az is nagyon jó nő, no de a haláli bige, az igen, az már extra minőség.

— Szerinted én hová tartozom? — kérdezte Mari.

Csita fölállt, meghajolt, szívére tette a kezét. — A barátom mirzája nekem szent. De azért te egy haláli bige vagy.

A fiú kényszeredetten mosolygott. Csitát nem lehet lerázni. Ideragad. Egszerűen nem lehet lerázni. — Ne bohóckodj.

— Miért ne? — Csita visszaült és körülnézett. — Lepra. Mindig ugyanazok a pófák. Annak az öreg nőnek egyszer behányok a dekoltázsába.

Mari elhúzta a száját. — Ízléstelen vagy.

— Ne bíráljatok. Úgyis összehaléztam a faterral. A fene érti a mai öregeket. Motorra gyűjt, na mondjátok, motorbiciklire. Hát minek az neki? Kértem, vegyen meg egy olasz cipőt, tipp-topp kis hegyes orrú, olcsón, kéz alatt.

Hát megvette? Nem. Jött az óhéber dumával, hogy talpaltassam meg a régít. Meg hogy van már három pár cipőm, ő az én koromban mezítláb járt. Kérdem, egyetemre járt mezítláb, fater? Erre begurult, na persze, mert faiskolát végzett. Én is bepörögtem, mert a dumámba kötött bele. Kezdte a spinézést. Meséltem ezt már nektek?

András csak legyintett, már sokat hallott erről, de Mari lelkesen érdeklődött. — Mi az a spinézés?

— Szerinte szörnyen beszélek, pedig hát nekem prima dumám van. Azt mondja: mért mondod azt, hogy spine. Mondom én: nem spine, fater, spiné. Erre ő: neked még az anyád is egy spine, mire én, nem spine, hanem spiné, akkor már ordítottam, persze ő is, hogy aki ilyen rondán beszél, az menjen a fenébe. Erre én, fater, maga elmaradt egy brosúrával, már senki se mond spinét, moha, vagy mirza, vagy ilyesmi a nők neve. Ne szövegeljen róla, ha oda se szaglik az egészhez. Persze az olasz topán ugrott, ez a lepra az egészben. Hát ez volt.

András utált fölmenni Csitáékhoz. Az apja örökké otthon ül, állítólag beteg a szíve. Egész nap billeg a hintaszékben és morog. Főleg a fiára és általában a fiatalokra. Hallgatja a recsegő rádiójukat, és dörzsöli a kezét. No tessék. Autót fosztogattak a fiatakorúak. Ez van, mondom én. Máma egy tízéves kölyök kész betörő. És mit csinálnak a nőekkel, úristen, az maga a Sodoma. A mi időnkben szentség volt a nő. Máma azt mondják rá, hogy spine. Bár nem is érdemelnek mást... A mai lányok... Mind rongyok ezek... Az ugrik rájuk, aki akar... A mi időnkben el kellett venni a lányokat, máma meg csak úzekednek... akár a legyek. Ezek a szemérmetlen dögök is mindig egymás hátán mászkálnak. És mérgében nagyokat üt a légyecsapóval. Csita grimaszol és a szemébe röhög; fater, százszor mondtam magának, nem spine, hanem spiné. Az öreg ordít, pimasz kölyök, neked az anyád is csak egy spine, és kékül és fullad, és veri az asztalt a légyecsapóval, és végül nagyokat nyögve hátradől, behunyja a szemét, a szívem, mondja, a szívem. Kicsit pihen és kezdi elölről. Ezért utál Csitáékhoz menni, meg aztán náluk nyugodtabban találkozhattak, Apa úgy sincs soha otthon...

Mari nevetett a történeten. Csita idétlenkedése egész fölvyillanyozta. — Szóval ugrott a topán...

— Ugrott.

— Szép volt?

— Haláli. Hegyes orrú.

— Az már nem menő.

— Ez menő volt.

— Csomagból?

— Naná... Gondolod, hogy téeszcséből?

András rágyújtott, belebámult a füstbe. — Nem unjátok?

— Mit?

— Ennyit dumálni egy cipőről.

— Abbahagyhatjuk — mondta Csita készségesen. — De remélem, nem kell az anatómiát ismételnünk és a folyamatos tanulásról, valamint a múlandóságról és a külpolitikai helyzetről se muszáj csevegnünk. Vagy azt óhajtod?

— Semmit se óhajtok. Unlak egy kicsit, öregem. Hat éve vagyunk barátok, azóta nem szóltál egy értelmes szót se. Már nagyon várom az elsőt.

— Veszekedni fogtok? — fintorgott Mari. — Akkor én megyek...

Kellemetlen csend, pedig Csita hallgatása csupa jóindulat, hogy valami értelmeset feleljen. De hát hiába, ez ritkán szokott neki sikerülni.

— Mi van veletek, fiúk?

— Semmi. Így szoktunk enyelegni.

— Sajnálja a vizet, amit megittam. — Talált végre rá Csita a társalgásban nélkülözhetetlen szellemes visszavágásra. — Sajnálja a vizet...

Mari azonnal honorálta igyekezetét. — Csuda pofa vagy...

— Tudom — bólogatott vörös fejével a kis szeplős. — Nem vagyok kajakos srác, nekem a dumámból kell megélni. Azelőtt Andris is szerette a szövegeimet...

Azelőtt... Mikor volt az? Talán a gimiben, ha igaz. A szeplős ráragadt, még az orvoskarra is csak miatta jött. Črökké ő fog mindent magyarázni, le-sűgni, szerkeszteni, megírni helyette? Valószínűleg. Így legalább van valaki, akit szidhat, lehülyézhet, megvethet a többi ember helyett.

— Mért hív téged mindenki Csitának? — kérdezte Mari, hogy beszéljen valamit. — Mi az, hogy Csita?

A kis vörös készségesen vigyorgott. — Elmagyarázhatom. Űgyse találnád ki soha. Régi dolog. Kicsi korom óta így hívtak otthon, sose mondták, hogy István, vagy Pista. Már egész megszoktam, csak nem tudtam, mit jelent. Valamikor az érettségi előtt jutott eszembe megkérdezni a fatert, mért vagyok én Csita? Leadta a szöveget, hogy ő nevezett el így, kiskoromban, mert akkor is szeplős voltam, és a fater még látott Tarzan-filmeket a Jonny Weismüllerrel, állati jók lehettek, abban hívták így a Tarzan majmát. Hát ezért... Így lettem Csita.

András ezt rég tudta, most mégis dühösen nyomta el a félig szívott cigarettát. — Mért hagyod? Még a csúfnevedet is az apádtól kaptad... Mért válalod?

Csita elcsodálkozott a kérdésen. — Mindenki az apjától kapja a nevét, ha jól tévedek. Téged is Pásztor Andrásnak hívnak.

— De nem Csitának.

— Az nem diferál. Az apádtól kaptad a nevedet, vagy nem az apádtól? Hát akkor ne ugrálj...

Ez olyan igazság volt, hogy semmit se lehetett rá válaszolni.

*

Eső után jó szagot lehelnek a fák. Mari végigtáncolt a járda szegélykövén. — Egész lemerevedtem. Gyakorolni kellene... Hogy kezdem így újra?

— Nagyon fárasztó?

— Mi fárasztó?

— Táncolni.

— Az nem. Csak a gyakorlás. Néha úgy érzem, leszakad kezem-lábom. De anélkül nem megy...

— És az előadás? Az nem fáraszt?

— Az nem. A közönség előtt minden más. Mielőtt színpadra lépek, van a folyosón egy tükör, földig érő. Abba belenézek... Egy idegen néz vissza rám... Az talán nem is én vagyok... Valaki más.

— Hogy jutott eszedbe táncosnak menni?

— Tudod, a tehetség eget kér...

András megölelte a vállát. — Irigyellek, hogy tehetséges vagy.

A lány hirtelen indulattal ellökte magától. — Ne beszélj hülyeséget... Kartáncos vagyok, statiszta, nehéz, mint a só és maga a tehetségtelenség. Neked is tudnod kell. Tízszer annyit gyakorolok, mint a többi, azért nem rúgnak ki. Méltányolják a szorgalmamat. Egyesek szerint lépni, ugrani, forogni, ülni, állni nem tudok, legfőljebb feküdni...

A fiú már megszokta, hogy Mariból látszólag minden ok nélkül ki-kirobban a bujkáló, fékezhetetlen indulat, de mindig újra megrökönyödött. Karolta volna a vállát, kócolta a haját, próbálta ölelni, de a lány lerázta magáról. Így aztán csendben mentek egy darabig.

— Anyám akarta — mondta Mari váratlanul; s ő egy pillanatig gondolkodott, miről is beszél a lány. — Anyám akarta. Már akkor nagyon beteg volt. Kislány koromban . . . Mikor beíratlak balettra. Alig bírt járni, de elkísért az órákra, ott ült a közös öltözőben, a büdösben, zajban, és belesett a néha nyitva felejtett ajtón. Csupa csipke ruhát varrt az első évfázomra . . . Úgy megvastagodtak az ujjai, alig bírta a tűt, sírva varrt, remegett a keze, de ott volt a vizsgán is. Minden filmet megnézett, amiben táncoltak. Egyszer látta Ulanovát. Attól kezdve könyörgött, kényszerített, parancsolt. Még a halálos ágyán is abban bízott, táncosnő leszek. Híres, nagy balerina. Hát így kezdődött. Beszéljünk másról.

— Nem szeretsz erről beszélni?

— Nem szeretek.

— Miért nem?

— Mert belőlem hiányzik valami. Az anyám hitt bennem. Én meg nem hiszek magamban. Ez az egész. Beszéljünk másról.

Átsétáltak a töltésen. Erre falusiasak az utcák. A házak magas fakerítés mögött, kert közepén. A kapu előtt falócák. A lócákon öregek, a férfiak bagóznak, az asszonyok beszélgetnek s nehéz kezük lelóg a kötenyűk előtt. — Jó estét — köszönt rájuk egy öregember.

— Jó estét.

— Jó estét — köszöntek a másik ház előtt.

— Jó estét. Ismerősök? — kérdezte Marit.

— Itt mindenkinek köszönnek, aki erre jár. Ha nem köszönsz vissza, akkor is köszönnek. Aki az utcába bejön, annak köszönni szoktak.

— Ez nagyon szép — mondta a fiú.

Az árokban békák zajongtak és cirpelt a tücsök. Odaérzett a hereszéna illata a földekről. Kis virágágyak, kis lócák a házak előtt, kis öregemberek a lócákon.

— Jó estét — köszönt rájuk valaki az árnyékból.

— Jó estét — mondta András, és a szomszéd ház előtt már ő köszönt előre.

— Jó estét.

Idős asszony feketében. Lába előtt gubancos kutya hevert. — Maguknak is — felelte. — Jó estét maguknak is.

A sarkon Mari megállt. — Ne gyere tovább.

— Miért ne?

— Ne kísérsz haza. Az a fehér ház . . . ott lakunk . . ., ne gyere tovább . . .

Nagyon kicsi fehér ház. Előtte két cigaretta parazsa, föl-fölizzik a sötétben, egyre szól a tücsök.

— Mért ne menjek tovább?

Mari nagyon ideges lett. Keze bizonytalanul matatott a táskája zárján. — Gyorsan menj vissza. Még eléred a villamost.

— Olyan szép itt . . . Nem sietek . . .

A ház felől megindult a két cigaretta. Mari rémülten suttozta. — Menj már, te örült. Ott a két bátyám, ezek agyonvernek . . . Nem tűrik, hogy fiúval járjak. Eredj már.

András előrenézett, erőltette a szemét. — Ne viccelj, legalább megismerem a testvéreidet.

A lány elsírta magát és lökdöste volna. — Szaladj, te bolond. Azt hittem, isznak valahol... Nem szabad találkoznod velük.

— Hé te! — mondta valaki a sötétben.

— Menj már — lökte Mari hátba. — Szaladj. Ezek vadállatok...

— Hé! Te ott... El ne szaladj...

— Eszem ágában sincs.

Ketten vannak, kicsi meg egy nagy. A kicsi jön előbb, szájából lóg a cigaretta. A nagyobb lusta léptekkel utána.

— Mit akarsz ettől a lánytól?

András nyugodt volt, a kezét is csak akkor vette ki a zsebéből, mikor a nagyobb hátrarántotta Marit a kerítéshez.

— Itt állj és meg ne mozdulj.

— Ne bántsátok. Ő nem olyan, mint ti...

Ezen mindketten nagyot nevettek. — Nem olyan — mondta a kicsi nevetve. — Nagyon jó... Éppen azért kell jól elverni. Hogy mertél erre jönni? Ki engedte meg, hogy a húgommal mászkálj?

Talán okosabb lett volna a békülést keresni, de András megkeményítette a dac. — Nem kérem hozzá az engedélyedét. Inkább feküdj le, ha már berugtál.

— Nekem ugatsz? — kérdezte a kicsi, és megmarkolta András az inget. Vesztere, mert a fiú olyat lökött rajta, hogy a kerítésnek esett. Az idősebb lomhán ütésre emelte a karját, de Mari rácsimpaszkodott. — Szégyelled magad... ketten egyre... nem szégyelled magad?

— Veled is számolok, ne félj. Majd otthon meglapod.

— Ne bántsátok. Értsétek már meg, hogy a barátom... Ti meg ketten mentek rá... Gyáva alakok vagytok, a bor erős bennetek... Szaladj el, Andris. A fiú nekivetette hátát a kerítésnek: — Na gyertek.

A kisebb ugrott volna. — Várjál — mondta az öregebb. — Nyugi. Nem megyünk egyszerre. Előbb te, aztán én. Nem vagyunk gyávák...

András tudta, sok függ a bemutatkozástól. Mielőtt a másik közelébe érhetett volna, nagy lendülettel az állcsúcsára csapott. Kemény ütés volt, bele-sajdultak az ujjai. A fiú megrendült, elejtette a bagót, és tapogatta az állát. Aztán nagyot ordított dühében és előrelendült. András akaratlanul elmosolyodott. Nem lehet baj, tahó ez. Belemászik az öklébe, nem tud az ilyen mit kezdeni az erejével. S már ütött is. Mikor a fiú kirepedt száját védte volna, pontos anatómiai tudással talált be a szívgödörbe. Közben ő is kapott, de abban nem volt erő. A srác még igyekezett, inkább csak a látszat kedvéért. Ellépett előle s a jó pillanatokban mindig be-bevitt egyet. — Elég volt? — kérdezte. A fiú lihegett, morgott, de félt. Láthatóan félt. Tehetetlenségében rúgással próbálkozott, de azt is sikerült elkerülnie, és csattanós pofonnal válaszolt. A fiú hirtelen leült a járda szélére, és kilazult fogát nyomkodta. — Nekem elég... fene egye le a hosszú karodat. Még találkozunk.

— Andris — kiabált Mari a kerítésnél. — Hagyd abba Andris, ti se bántsátok... elég volt.

— Most jövök én — mondta a nagyobb, és elkapta András bal karját. Csattant az állán a jobb horg, de észre se vette. Megragadta András, és a kerítésbe verte a fejét. Jobbról-balról pofon csapta, aztán megint odalökte. Mikor elengedte, András lecsúszott a kerítés mellett.

— Ne bántsajd — kiabált Mari — agyonütöd...

A bátyja lassan hátrafordult és szájon csapta a lányt. — Nesze neked is.

— Ne bántsátok — sírta Mari —, marhák. Marhák vagytok.

A kisebb elnevette magát a fűben ülve. — Hát ez jól elintézett, az anyja istenit. Hagyjad Jani, elég volt. Kvittek vagyunk. — Aztán nagyot köpött, vérzett a szája, de nevetett. — Ne bőgj, Mari. Kemény srác ez. Látod, én is kiköptem a pirosat. Akinek ilyen pofonjai vannak, az oké. Az jó srác. Az ilyen az haver. Előbb-utóbb haver.

Zajoltak a békák és a fű közt cirpelt a tücsök. Valahol messze gyárkürt bűgött és túl a töltésen elfúlva hörgött egy teherautó, ahogy a lejtőn fölfelé kapaszkodott.

(Folytatjuk.)

SÜLE ISTVÁN: BEKESCSABA